

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΚΥΚΛΟΣ ΛΕ΄

Συναντήσεις Πατρών

14η

30 Μαρτίου 2023

Πέμπτη 30 Μαρτίου, 8.30 μ.μ., στο Μέγαρο Λόγου και Τέχνης, Αίθουσα Διαλέξεων, 2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α'.

Καθυστερήσαμε εσκεμμένα στις τελευταίες συναντήσεις μας την πρόοδο του Κύκλου κατά το Πρόγραμμα, επιμένοντας επανειλημμένα στην πολυδιάστατη εξέταση του θεμελιώδους προβλήματος του Χρυσού Αιώνα, της αποτυχίας της καθολικής Αθηναϊκής επιτυχίας και της ολιγοχροनिότητάς της – ο χρυσός έχασε γρήγορα την λάμψη του, το Θαύμα δεν κράτησε ούτε δυο γενεές, κι έτσι ακυρώθηκε στον χρόνο και ο χρυσός (η αίγλη της αποκάλυψης) και ο ανθρώπινος αιώνας (τρεις γενεές), -- σαν ανθός ήβης του έαρος έσβησε αυτό που πόζαρε σαν μεστή ανδρότητα του θέρους.

Ερευνούμε το θέμα από θρησκευολογικής σκοπιάς (το σύμβολο και η ουσία του Απόλλωνα), στην μεταφυσική του διάσταση (Είναι και γίνεσθαι, Αιωνιότητα και χρόνος, Θεός και άνθρωπος), κατά την ιστορική πραγματικότητα (διπολικός αγώνας Σπάρτης και Αθήνας), από πολιτισμική και

ανθρωπολογική άποψη (μονομερής αφιέρωση στο «τέλος» ή επιδίωξη του τέλους σε συνδυασμό με την αποτελεσματική μέριμνα των αναγκών του χρόνου, μονο-τέλεια ή πολυ-τέλεια, ο τέλειος ή ο πλήρης άνθρωπος).

Θα συνεχίσω και αυτήν την φορά την διαπραγμάτευση του μείζονος αυτού ζητήματος, **διευρύνοντας ταυτόχρονα το πεδίο μελέτης μέχρι να αναδειχθεί η βασική δραστική μορφή.** Θα αναλύσω και συνθέσω, σε αντίστιξη και σύγκριση, τις σχέσεις πολιτισμικού Ελληνισμού και Χρόνου κατά διαδοχή στις εξής καθοριστικές περιπτώσεις, με σκοπό να φωτιστεί ασκίαστα το νόημα της πάλης Σπάρτης και Αθήνας και να εξηγηθεί ουσιαστικά η ανεξήγητη (για την τετριμμένη ιστορική λογική) κατάληξή της :

1/ Οι Ελληνικές πόλεις, πρωτίστως η Σπάρτη και η Αθήνα, και η Περσική Αυτοκρατορία κατά τους Μηδικούς Πολέμους. Ποια ήταν η στρατηγική τους και γιατί; Ποια ήταν η θέση του Μαντείου των Δελφών στην σύγκρουση και γιατί;

2/ Η ίδια αντιπαλότητα στην εσωτερική της όψη: Σπάρτη και Αθήνα. Το οξύ αίνιγμα και η προφανής λύση του.

3/ Η Ελληνική πόλη και η Μακεδονική Δυναστεία. Η Μάχη της Χαιρώνειας και η Μάχη της Σελλασίας. Η πολιτική εργαλειοποίηση του μαντείου των Δελφών, οι άνεργοι Ιεροί Πόλεμοι, και η ανταπολλώνια γραμμή του Μ. Αλεξάνδρου. Η παρακμή των Ελληνιστικών χρόνων.

4/ Ο Ελληνισμός, η Ρώμη και η Αυτοκρατορία. Η καταστροφή της Κορίνθου και η εύκολη, κυριαρχική πολιτισμικά ενσωμάτωση. (*Græcia capta ferum victorem cepit et artes / intulit agresti Latio*).

5/ Ο Ελληνισμός, η Ορθοδοξία και η Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Πάλι το ίδιο δομικά ερώτημα και η ίδια κατάληξη: Ορθοδοξία αντί της Αυτοκρατορίας. Οι τρεις κατευθύνσεις των τριών λογίων κατά την κατάρρευση της Αρχής, Γεώργιου, Πλήθωνος, Βησσαρίωνος. (Παπαδιαμάντη «Γυφτοπούλα»).

6/ Ελληνισμός, Κοινότητες και Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η Επανάσταση του 1821: η αληθής ιστορία και το αφήγημα του Νεοελληνικού παραμορφώματος.

7/ Η Ιδέα και η Μοίρα του Ελληνισμού. Προφητεία Μέλλοντος εξ Αιωνιότητας.

Με το (6) συνεισφέρουμε στην **εορτή** της 25ης Μαρτίου.

Στην εαρινή ισημερία, ο κοσμικός Ανθός γονιμοποιεί την Μεγάλη Μητέρα για να γεννηθεί στον Χρόνο ως ολιγοδρανές και βραχύβιο ανοιξιάτικο λουλούδι το Αιώνιο Κάλλος, ως ο πάσχων σαρκωμένος θεός, υιός του ανθρώπου.

Τον άωμο και άκρατο Ευαγγελισμό του γυμνού λυτρωτικού «τέλους», ο άφρων συστηματικός Νεοελληνισμός ανέμιξε και ανάκρασε με την «Εθνική παλιγγενεσία» (Ευρωπαϊσμός κατά αμφοτέρω του όρου, γιατί ποθούμε Ελληνικά λαός και νοήμονες «πολιτισμική ανανέωση», εξαπολλωνισμό και εκχριστιανισμό, *renovatio mundi*, *rejuvenatio* – και όχι *rennaissance*, ή εκσυγχρονισμό και αλλοτριωτικό εκδυτικισμό).

Και πάλι ετέθη το μοιραίο δίλημμα, (με προφανή λύση σαν το Είναι ή Μη Είναι του Παρμενίδη): Καθαρός Ευαγγελισμός ή Ευαγγελισμός με Παλιγγενεσία; Και η λαϊκή ψυχή ταυτίζεται αυτονόητα με το Σωτήριο πρώτο, ενώ οι ηγεσίες του καθεστωτικού συστήματος επιλέγουν υποκριτικά το δεύτερο, και προσκυνούν το «Ιερό» Ψεύδος, - στον Πολιτισμό της Φανέρωσης. Ανελέητη η τιμωρία, άφευκτη η αποτυχία στους μανιακούς της Ευρωπαϊκής επιτυχίας. Εκεί έχασε η Αθήνα, πονηροανόητοι!

Θεματικό τίτλο της ομιλίας μου προβάλλω κατά εορταστική παρέκκλιση από το Πρόγραμμα:

Αιών και Χρόνος, Κάλλος και Ανάγκη, Θεός και Μοίρα

Ο Ελληνισμός στον Χρόνο:

Πραγματικότητα της Ιδέας και Ιδέα της Πραγματικότητας

Σημείωμα Σκέψης για την παρούσα περίπτωση.

Ο Κόσμος σάστισε με το πρωτόφαντο θέαμα ενός Υποκειμένου βρίθοντος την εσωτερικότητα και την βούλησή του. Απόρησε πώς ένα τέτοιο αφύσικο πράγμα, κυριαρχούσε πάνω σε πολιτισμούς της αλήθειας του όντος, με την τεχνητότητά του, την μηχανική μεθοδολογία του, την επιστήμη και τεχνολογία του, την αλλόκοτη διάσταση μεταξύ συναισθηματικής ευαισθησίας και ψυχρού υπολογισμού, ψυχρότερης δε σκληράδας στην πράξη, με την δεινή ύβρη του απέναντι στην αυτοσυντηρούμενη κοσμική τάξη, με την υπόταξη κάθε ιερότητας στην χρησιμότητα αντί της αφιέρωσης κάθε χρησιμότητας στην ιερότητα του όντος, με την αχαλίνωτη υποκρισία του.

Μετά την απορία ο άνθρωπος προσπάθησε να μιμηθεί τους μηχανισμούς επιβολής του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου που κερδίζει σε δύναμη θεωρώντας τα πάντα αντι-κείμενα εις εαυτόν και εαυτού. Αλλά με αυτόν τον τρόπο πήρε τα χούγια του Ευρωπαίου, κλονίστηκε η πίστη του στο συστατικό βίωμα και τις θεμελιώδεις μορφές του οικείου πολιτισμού του, διαλύθηκαν οι δομές συνοχής του, και έτσι αλλοτριωμένος υποτάχθηκε πιο εύκολα ενώ επιζητούσε όπλα αντίκρουσης. Αυτή ήταν η κοινή μοίρα όλων των μεγάλων αυτοκρατοριών, της Ρωσικής, της Οθωμανικής, της Περσικής, της Κινεζικής, των Αραβικών Κρατών. (Το ίδιο φαινόμενο αναπαράγεται και στο εσωτερικό της Ευρώπης μεταξύ των Δυτικών Εθνικών Κρατών και των Κεντρικών και Νότιων Αυτοκρατοριών, πολιτικών και θρησκευτικών). Ο εκσυγχρονισμός (ήτοι ο εξευρωπαϊσμός) ήταν η καταστροφή τους. Η ιστορία γράφεται πάντα στο πολιτισμικό πεδίο.

Αλλά παρ' όλα αυτά, οι φυσικοί πολιτισμοί που ιδρύονται πάνω στην ολότητα και την ιερότητα του όντος αντιστάθηκαν ριζωμένοι μέσα στην εστία της ψυχής και του βιώματος του λαού. Το Ισλάμ με τον απόλυτο Κύριο και την χαρά του κόσμου αντιστάθηκε. Η Κινεζική αρμονία αντιστάθηκε. Ο Ινδουισμός και ο Βουδισμός αντιστάθηκαν. Η Ορθοδοξία

αντιστάθηκε, στην Ρωσία, την Σερβία, στους Σλάβους - και στον Ελληνισμό πριν την σύσταση του Νεοελληνικού κράτους. Ο Αφρικανικός τοτεμισμός αντιστάθηκε. Ακόμη και η Νοτιοαμερικανική και κεντροαμερικανική σύνθεση Καθολικισμού και λατρείας της φύσης αντιστάθηκε. Αντιστάθηκαν όχι μόνο στην λαϊκή ρίζα, αλλά και στον τρόπο ζωής και στον πολιτισμό και σε κοινωνικούς θεσμούς, ακόμη και σε πολιτικές δομές και στρατηγικές.

Και έτσι τώρα που πεθαίνει ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός, έχοντας κλείσει τον (Ετρουσικό) Αιώνα του, και με αφορμή την παρέμβαση της μεγάλης Ορθόδοξης Δύναμης στο Ευρωπαϊκό σύστημα, φανερώνουν όλοι και επίσημα την αντίθεσή τους προς τον αφύσικο Δυτικό πολιτισμό. Η Δύση έχει απομονωθεί, όταν στην Φαουστική θνήσκουσα φαντασίωσή της πίστεψε ότι θα απομονώσει τους αντιπάλους της. Ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί τα όπλα της Δύσης χωρίς το ιδεολογικό τους φορτίο, χωρίς να μολύνεται από τις αξίες και το πολιτισμικό σύμπαν που τα παρήγαγε. Τα χειρίζεται σαν αξίνα και τροχαλία.

Αυτή είναι η σημασία των τρεχουσών εξελίξεων.

Στην Εποχή μεγαμεταβολών που ζούμε η ιστορία επιταχύνεται.

Και ο άνθρωπος διψάει να βρει, μέσα στα ερείπια που ο θάνατος ενός κυρίαρχου πολιτισμού αφήνει, τον ομφαλικό άξονα για το νόημα της ύπαρξης. Και ξέρουμε ποιοι είναι υποψήφιοι και θα παλέψουν στο αλώνι του χρόνου και στην ψυχή του ανθρώπου για τον μέγα αυτόν ρόλο. Και γνωρίζουμε ποιος θα επικρατήσει. (Σε προσεκτική αναλογία προς τα συμβάντα στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μετά την διάλυση του παρικιακού Ελληνιστικού κόσμου).

Αλλά ο Ελληνισμός έχει μαζευτεί για να σωθεί από την λαίλαπα της ηγετικής και κρατικής αλλοτρίωσης στα κατάρβια της λαϊκής ψυχής, στα ριζά της ύπαρξης, στον νου και τον λόγο και την τέχνη των νοημόνων, - και διαλαλείται μόνο με την (ακατανόητη από την Νεοελληνική συστημική κακοδαιμονία) πνοή του τόπου. Όλοι οι θεσμοί και ηγεσίες έχουν απαξιωθεί στα μάτια του θείου λαού. Έπεσαν και του Στρατού οι ηγεσίες και η διοικούσα Εκκλησία, τελευταίοι στύλοι του σαθρού συστήματος. Αλλά δαιμονικά επιμένει το καθεστώς στο ολέθριο αρχικό λάθος και το κακό στήσιμο. Με κανένα από τους τρεις πυλώνες της Πολιτισμικής ταυτότητας του Ελληνισμού δεν έχει ουσιώδη σχέση ο επίσημος νεοελληνισμός του

μορφώματος, ούτε με το Κλασσικό, ούτε με την Ορθοδοξία ούτε με την Δημοτική Παράδοση. Τα έχει δε παραχαράξει και τα τρία. Τέρας το άγος.

Και εξιλαστήριες μεν θυσίες για την ύβρη συντελούνται είτε τις προσφέρουμε είτε όχι τις παίρνει ο θεός. Με μέγιστη την αποτυχία δύο αιώνων, να ζούμε βίο αβίωτο ως προτεκτοράτο παντοειδές της Ευρώπης. Και σπαραξικάρδια τις εκατόμβες των νέων στα Τέμπη, στην αηδία της ζωής που νιώθουν, στα ναρκωτικά, τα ψυχοφάρμακα και τις αυτοκτονίες και την φυγή του πόνου στα έξω αφού τα μέσα έγιναν εξώτερα των έξω.

Του Θεού δε τελειούται η βουλή, κατά το προοίμιο των Κυπρίων επών:

*ἦν ὅτε μυρία φύλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' αἰεὶ
ἐκπάγλως ὕβριζε βαθυστέρνου πλάτος αἴης,
Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι
κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτειρα σύνθετο γαῖαν,
ριπίσσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο,
ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος. οἳ δ' ἐνὶ Τροίῃι
ἥρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.*